TANGO, MONSIEUR?

Glumă tragică , într-un Prolog și un Epilog

PERSONAJE (în ordinea intrări):

CARLO SPINELLI, majordom în Casa Anselmi
CLELIA DI BENEDETTO, logodnica lui Marco
AMANDA MARINI, a doua soție
STEFANIA FLORIO, prima soție
MARISA PITTI, logodnica lui Marco
MARCO ANSELMI.
NOTARUL

Vara. Salonul luxos din vila Anselmi. Pe fundal, un glasvand enorm și o ușă e dă pe o terasă către exterior. Uși la dreapta și la stînga. Aranjamentul interior e foarte elegant.

Cînd se ridică cortina, picupul răspîndește o muzică de epocă. Pe scenă, rlo, majordomul, care șterge praful de pe mobilă cu un aer distrat. Apoi, deodată prins de o convulsie începe să danseze ținînd în mînă pămătuful ca și cum ar ține emeie, cu mare ardoare.

Sună la ușă. Carlo se oprește, întrerupe picupul și se duce să deschidă. Revine pă un moment.

CLELIA:Eu sînt donmișoara Clelia Di Benedetto!
CARLO: (Se înclină) Foarte onorat!
CLELIA:Ei?
CARLO:Ei?
CLELIA:Ai înțeles?
CARLO:Ce anume?
CLELIA:

Uluitor! De unde l-o fi pescuit Marco pe ăsta? Vreți să binevoiți să-l anunțați pe domnul Anselmi?

CARLO: Ce să-l anunț? S-a întîmplat ceva?
CLELIA:(Urlă) Nu încă!
CARLO:

Cu atît mai bine. Știți, veștile proaste sosesc chiar cînd nu te aștepți la ele.

CLELIA:

Te rog să-l chemi imediat pe domnul Anselmi!

CARLO:

Nu am nimic împotrivă să-l chem pe domnul Anselmi...Numai că...

CLELIA:Numai că?
CARLO: Numai că nu e.
CLELIA: Nu e?
CARLO: Nu e.
CLELIA: (pierdută) Cum adică?
CARLO:

Adică dacă ar fi fost, acum s-ar afla aici, dar, dată fiind clara și irevocabila lui absență, nu este.

CLELIA: Nu este posibil!
CARLO: Nu văd de ce.
CLELIA: Nu e posibil!
CARLO:

Dumneavoastră repetați în mod inutil o idee deja exprimată.

CLELIA:(îl privește tulburată) Dumneata esti un imbecil!
CARLO:

Să spunem că aș fi, asta nu schimbă substanța lucrurilor; domnul Marco, nu e acasă.

CLELIA: Mare încurcătură!
CARLO:

Și doamna Maria- odihnească-se în pace- se exprima deseori în același fel:"Mare încurcătură!",spunea. Cred că doamna Maria nu greșea chiar totdeauna...

CLELIA: Mare haos!

CLELIA:Dar cine dracu este această doamnă Maria?

CARLO:

Este-ba nu, era-fiindcă acum doarme somnul celor drepți-mama domnului Marco.

CLELIA:(amețită) Mama...?

CARLO:..domnului Marco.

CLELIA: Dar cui îi pasă de mamă! Eu sînt aici pentru fiu!

CARLO: Tocmai.Fiul, domnul Marco...

CLELIA: ...nu el

CARLO: Foarte bine. Ați înțeles perfect.

CLELIA: Bine. Atunci știi ce o să fac?

CARLO: Nu am nici cea mai mică idee.

CLELIA: Mă așez aici (se așează) și aștept.

CARLO: Dacă-mi permiteți, pe cine așteptați?

CLELIA: Cu siguranță că nu pe defuncta doamnă Maria!

CARLO: Ar fi total lipsit de sens.

CLELIA: Deci îl aștept pe Marco, nu?

CARLO:

Dacă-mi permiteți, chiar și această așteptare o consider extrem de inutilă.

CLELIA:

Dacă îmi permiteți; eu cred că va trebui să se întoarcă acasă!

CARLO:

Consider destul de puțin probabilă revenirea sa, în foarte scurt timp.

CLELIA:Eu aștept și o zi întreagă, dacă este nevoie.

CARLO:

Dacă ar fi fost necesar, v-aș fi îndemnat chiar eu să așteptați, dar...vă amintesc că domnul Marco este absent.

CLELIA:

(care imploră) Ascultă, fii bun și spune-mi: cînd se va întoarce domnul Marco?

CARLO:

Dacă îmi permiteți, domnișoară, nu trebuie să folosiți tonul acesta de implorare. E jenant, și absolut lipsit de demnitate. Vă amintesc, că eu nu sînt decît un umil servitor.

CLELIA: (îl înșfacă de gît) Cînd se întoarce, nenorocitule?

CARLO:

(cu voce slabă) Vă rog v-aș fi recunoscător dacă ați slăbi puțin strînsoarea! De copil am avut necazuri cu gîtul.

CLELIA:Cînd?

CARLO:Aveam opt ani.

CLELIA:Cînd se întoarce Marco?

CARLO:Nu înainte de luni.

CLELIA:

(slăbește strînsoarea) Cu tine trebuie să folosească omul metode dure!

CARLO:

Această frază am auzit-o deja de mii de ori în viața mea.

CLELIA: Ai spus luni?

CARLO: Prima zi a săptămînii.

CLELIA: Și ultima din viața lui! Azi e abia marți!

CARLO:

Aveți dreptate, este abia marți. Dar sînt oameni care ar jura că azi e "deja" marți. Vedeți cum totul este extrem de relativ?

CLELIA: Atunci, spune-mi, ce-i asta?

CARLO: Dacă mi-ați permite să-mi exprim o opinie...

CLELIA: Exprimă-ți-o!

CARLO: ...Asta e o telegramă.

CLELIA: Nu, asta e o păcălcală.

CARLO:

Nu insist. Servitorilor n-ar trebui să li se permită să-și exprime părerile. Sînt obtuzi.

CLELIA: Citește! (se aude sunînd)

CARLO: A sunat!

AMANDA: Nici o problemă, aștept. Bună ziua!

CLELIA: Bună ziua.(către Carlo) Cine este?...

CARLO: Zice că o cheamă Amanda.

CLELIA:Și ce naiba vrea?

AMANDA:

V-aș fi îndatorată, dacă în loc să mă priviți așa, mi-ați aduce ceva de băut.

CLELIA: Glumiți.

AMANDA:

Marco mi-a vorbit de niște servitori exuberanți și un pic sui generis, dar sinceră să fiu, nu mă-așteptam la atîta aroganță.

CLELIA: Încetează cu tîmpeniile!

AMANDA: Nerușinato!

CLELIA: Proasto!

AMANDA: Ce- a spus? Repetă!

CARLO:

Iertați-mă, nu aș vrea să mă bag, dar cred că e gata să se producă o mare neînțelegere.

AMANDA:

Niciodată nu mi s-a mai întîmplat să fiu agresată de doi servitori!

CLELIA:

Servitoare oi fi dumneata! Eu sînt domnișoara Clelia Di Benedetto, dacă îmi permiteți.

AMANDA: Clelia Di Benedetto, ați spus?

CLELIA: Da, așa am spus.

AMANDA:

Și...dacă nu sînt indiscretă,... ce faceți în casa asta?

CLELIA:

Dacă nu sînt indiscretă, eu sînt cea care tocmai voiam să vă adresez aceeași întrebare.

AMANDA: Ia te uită!

CLELIA: Ei da, ia te uită!

AMANDA:

Și după dumneavoastră,eu ar trebui să povestesc despre treburile mele unei necunoscute?!

CLELIA:

Prea puțin îmi pasă de treburile dumneavoastră. Mie să-mi spuneți numai care este motivul prezenței dumneavoastră aici!

AMANDA: Sînt treburi care nu vă privesc.

CLELIA: Ba mă privesc.

AMANDA:

Vă rog,să aveți bunul simț să stați la locul dumneavoastră și să nu mă enervați!

CLELIA: Vă enervez?

AMANDA: Și încă mult!

CLELIA:

Îmi pare rău! Totuși,pentru că, mai devreme sau mai tîrziu, o să ajungem la explicații, aș vrea, să vă încredințez un mic secret.

AMANDA: (plictisită)Spune-ți.

CLELIA: Eu sînt Clelia!

AMANDA: Asta ați mai spus-o deja.

CLELIA: Logodnica lui Marco.

AMANDA: Nu mai spune!?(se aude sunînd la ușă)

CARLO:

(Către cele două femei)Scuzați...a sunat.(iese și intră urmat de Stefania și Marisa)

MARISA: O, Marco nu mi-a spus că mă invită la un party!

STEFANIA:

Carletto,cine dracu mai sînt și astea?Și unde e domnul Marco?

CARLO: Știți,doamnă Stefania...

STEFANIA:

Stai liniștită și lasă-mă să vorbesc cu majordomul meu!

CLELIA: Majordomul ''dumneavoastră''?!

STEFANIA:

Carletto,vrei să-mi răspunzi,cine sînt aceste...doamne?Și unde este soțul meu?

AMANDA: ''Soț''?!

CLELIA: ''Soț''?!

MARISA: ''Soț''?!

CARLO: Doamnă...totul s-a petrecut atît de repede...

STEFANIA: Ce s-a întîmplat?

CARLO:

Nimic...adică,ba da...doamnele au întrebat de domnul Marco.Acesta,după cum și dumneavoastră puteți să constatați, nu este acasă. Totuși, doamnele insistă,să-l vadă pe domnul Marco. Asta e tot.

AMANDA:

(către Stefania)Gluma a durat destul. Nu vi se pare?!

STEFANIA: Nu înțeleg la ce glumă vă referiți!

AMANDA: A, dumneavoastră nu înțelegeți!

MARISA: Eu sînt cea care nu mai înțeleg nimic!

CLELIA: Nici eu nu prea înțeleg!

AMANDA:

Judecata și educația mea, îmi cer un comportament civilizat,așa că, mă rezum la a vă întreba - cu calm,după cum se vede - care sînt motivele pentru care vă dați drept soția soțului meu?

STEFANIA:

Eu nu mă dau deloc drept soția soțului dumneavoastră, pe care nici măcar nu am plăcerea să-l cunosc! Asta-i bună! După trei luni de absență, ajung acasă la mine și găsesc : o fetișcană idioată, care din prag mă întreabă dacă Marco stă aici și care se ține după mine; salonul meu rechiziționat de o pereche de smintite cu o identitate nu prea clară; și un majordomn căzut în mintea copiilor!E puțin cam mult ! Așa că, v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați spune cine sunteți și ce vreți?

(Amanda, Clelia și Marisa vorbesc împreună)

STEFANIA: (Strigă exasperată) Carletto !

CARLO: Da, doamnă.

STEFANIA:

Ai treizeci de secunde, să lămurești ce e cu încurcătura asta, și alte zece secunde ,să le arunci afară din casa mea!

AMANDA: Dumneavoastră nu aruncați pe nimeni afară!

CLELIA: Mie nu-mi prea plac glumele astea cretine!

MARISA: O să-mi explice mie Marco...!

STEFANIA: Marco, Marco , Marco !Pot măcar să știu ce vreți de la soțul meu?

CLELIA: Văd că insistați în a-i spune ''soț''!
CARLO:

(Aparte) Doamnă Stefania, dacă îmi permiteți ,cred că aș putea să dezleg această încîlceală.

STEFANIA: Ei atunci,dezleag-o!
CARLO:

Cele două doamne, precum și domnișoara, cred că au căzut victimele unei glume stupide. Cineva ,dîndu-se drept domnul Marco, le-a dat întîlnire, pentru azi, la aceași oră .Asta este tot.

STEFANIA:

Este verosimil. Bun, acum că s-a lămurit încurcătura, cere scuze din partea noastră domnișoarelor pentru regretabila neînțelegere și condu-le la ușă.

CLELIA: Îmi dați voie să spun ceva...
STEFANIA: Da, dar repede.
CLELIA:

Acest cretin de servitor al dumneavoastră, nu a dezlegat nici o încurcătură. Deoarece nimeni nu putea să știe, că cu și Marco eram pe cale să ne căsătorim!

TOATE: Să vă căsătoriți?!
CLELIA: Telegrama asta spune tot!
AMANDA: Dă-mi-o !
STEFANIA:

(Apucă telegrama) Nu, dă-mi-o mie. Eu sînt cea care trebuie să se asigure dacă soțul meu este gata să se căsătorească, nu credeți?

AMANDA:

(I-o smulge din mînă) Din punctul dumneavoastră de vedere , s-ar putea să aveți dreptate, dar dintr-al meu ,nu, ținînd cont de faptul că Marco s-a căsătorit cu mine , săptămîna trecută!

MARISA: Oh, doamne !Două soții și o logodnică?!
STEFANIA:

Nu mi se pare chiar cel mai potrivit moment pentru replici din astea, nefericite .

AMANDA: CLELIA:

(Citește telegrama)''Vino să ne întîlnim la adresa știută, stop.Căsătoria noastră se va celebra cît de curînd, stop.Îți voi explica, stop.Te iubesc, stop.

MARISA: ....mama mă-sii ,stop!
CARLO: Domnișoară!
MARISA: Domnișoară, pe dracu'!
CARLO:

Și dumneavoastră sînteți căsătorită cu domnul Marco?

MARISA: Nu încă,dar trădătorul, îmi promisese...(plînge)

STEFANIA:

Sînt două posibilități: ori această înscenare este o diabolică montare realizată de cine știe cine, pentru motive pe care nu le știu, ori trebuie să mă gîndesc serios că soțul meu are o viață dublă.

AMANDA: Dacă socotesc cu bine, o viață triplă!

MARISA: Dacă îmi permiteți, cvadruplă!

AMANDA;

Ar fi prea mult și pentru un monstru, după părerea mea.

STEFANIA: Am senzația că vă bateți joc de mine.

CLELIA:

De dumneavoastră? Dar nici măcar nu știam că existați!

AMANDA:

Aici nimeni nu-și bate joc de nimeni. Aici e vorba de o blestemată de încurcătură din care trebuie să ieșim, cu un pic de calm.

STEFANIA:

Pînă la proba contrarie, eu sînt nevasta lui Marco, asta e casa mea, acesta este majordomul meu. Și deci....

CLELIA:

Prea simplu încerci să ieși din încurcătură, draga mea. Totul trebuie întîi dovedit.

STEFANIA:

Eu nu trebuie să dovedesc nimic, nimănui. Așa că, dați-mi voie...

CLELIA: Ia mai las-o baltă!

STEFANIA: Vorbești cu mine cu ''tu''?!

CLELIA:

Îți vorbesc cum îmi place, și-ți dau și un pumn în cap dacă nu termini cu aerele astea de castelană!

STEFANIA: Cum îndrăznești? Afară din casa mea!

CLELIA:

(Se apropie de ea amenințătoare și urlă) Îți voi smulge părul ăla frumos, și cu scalpul tău agățat la brîu voi începe să urlu prin toată casa, dezlănțuindu-mă într-un dans al morții!

STEFANIA:

(Fuge) Carletto! Fă ceva! Oprește-o pe nebună! (Clelia aleargă după Stefania zbierînd, celelalte două reflectă la ce au de făcu)

CARLO: Domnișoară, pentru dumnezeu!

CLELIA:

Nu te amesteca. (o apucă pe Stefania de păr, o tîrăște, apoi o aruncă pe fotoliu și sare în spatele ei)

AMANDA:

Numai cu calm vom reuși să ne înțelegem cît de cît.

CLELIA: Este ceea ce încerc s-o fac pe asta să înțeleagă!
STEFANIA:
(La capătul puterilor) Ia genunchiul de pe stomacul meu, te rog.
CARLO:
Domnișoară, fiți amabilă, luați genunchiul de pe stomacul doamnei.
CLELIA: Un moment! Trebuie să mă gîndesc.
CARLO: La ce? Dacă să luați sau nu genunchiul?
CLELIA:
M-am gîndit. Sîntem prea multe.(o lasă pe Stefania) Prea multe femei vreau să spun.
CARLO:
Și doamna Maria spunea asta deseori:"Prea multe femei! Prea multe femei se învîrt prin casa asta !"
MARISA: Doamna Maria ?Cine o mai fi și asta?
AMANDA: Altă nevastă?
CLELIA: Doamna Maria a murit.
AMANDA: Aha! și-a îngropat deja una dintre neveste, monstrul!
CARLO: Nu!!!
AMANDA: N-a îngropat-o?
CARLO: Ba da ,a îngropat-o.Dar...
AMANDA: O nevastă mai puțin.
CARLO:
Doamna Maria, odihnească-se în pace, era mama domnului Marco!
MARISA:
Ce scîrbos! Pe deasupra și incestuos!Ce porc!(sună telefonul)
~~TOATE: E Marco~~!
CARLO: Casa Anselmi.Bună ziua...
~~AMANDA~~: Marco?
CARLO: Nu. Nu vorbeam cu dumneavoastră. Spune-ți vă rog! Desigur ...dumneavoastră cine sînteți? Logodnica?(ia receptorul de la ureche și după o pauză începe să vorbească) Ați greșit numărul. Da, ăsta este numărul, dar tot ați greșit .Ați greșit persoana, ați greșit ziua, ați greșit momentul, ați greșit totul domnișoară.Și totuși ,persoana pe care o căutați, se află în Ecuador.
STEFANIA: Cine era?
CARLO: A greșit .
CLELIA: Povestea asta mă înnebunește!
AMANDA: Isteria nu servește nimănui.Avem nevoie de calm.
CLELIA:
Eu nu sînt calmă, nu-mi vine să fiu calmă, nu vreau să fiu calmă și mă îndoiesc că o să reușiți să mă calmați!

CLELIA: Ce face ăsta aici, ne ia peste picior? Urîtule...
AMANDA Gata! Încetează!
STEFANIA: Carletto, poţi să te retragi.
CARLO: O fac cu o imensă bucurie, doamnă. (dă să plece)
CLELIA:

Nu ,''Carletto'' rămîne. ''Carletto'' este singurul care, în momentul acesta, este în măsură să ne dea o explicaţie.(către Carlo) Aşează-te!

AMANDA:

Spune-mi Carletto, eşti în măsură să confirmi faptul că doamna este soţia domnului Marco Anselmi?

CARLO:

Fără nici o îndoială. Doamna Stefania este soţia domnului Marco.
AMANDA: Asta vrea să însemne că domnul Marco...
CARLO: ...este soţul doamnei Stefania.
AMANDA:

Nu mă întrerupe! Asta înseamnă că domnul Marco s-a căsătorit cu ea.
CARLO: Capacitatea dumneavoastră deductivă este foarte bună.
AMANDA: Şi cînd s-au căsătorit?
CARLO:

Domnul a pregătit sărbătorirea primei aniversări pe 10, luna viitoare.
CLELIA: Dar n-o să fie o sărbătorire... O să fie o comemorare!
AMANDA:

Deci, Marco s-a căsătorit cu Stefania, anul trecut. Din asta rezultă că, în ordine cronologică, Stefania este prima lui nevastă.
STEFANIA: În sfîrşit aţi înţeles! Mulţumesc lui Dumnezeu!
CLELIA: A zis ''prima'' , nu ''unica''!
AMANDA:

Asta pentru că Marco - exact acum 8 zile - s-a căsătorit cu mine...
CLELIA:

De aici rezultă că, în ordine riguros cronologică, tu eşti soţia numărul doi.
MARISA:

Dar de cînd, la noi, este posibil să te căsătoreşti de atîtea ori?
CLELIA:

Aşa-i! Cum naiba s-a putut căsători de două ori, şi asta într-un singur an?
STEFANIA: Căsătoria mea s-a oficiat la Rio, în Brazilia.
AMANDA: Şi-a mea în Mexic.
CLELIA: Iar eu am o rezervare pe teritoriul Italian.
MARISA: Înseamnă că eu sînt exclusă din jocul acesta.
AMANDA:

Ar trebui să fii fericită, că te-ai salvat din ghearele acestui maniac al căsătoriilor! Singurele şi adevăratele victime sîntem noi două.

CLELIA:

În ce mă privește, voi două sînteți cele care ar trebui să fiți eliminate imediat!(se aruncă asupra Amandei)

MARISA:

(Plînge) Dacă trebuie cineva eliminat, acela este Marco. El, trădătorul! mișelul! monstul! incestuosul!

AMANDA:

În fond, fata are dreptate. Toată vina o poartă Marco. Ne-a trădat pe toate patru. Ar trebui să...

STEFANIA:

Să evităm să acționăm din instinct, să fim nerăbdătoare...

CLELIA:

Ia uită-te cine vorește de nerăbdare! Numai cu cîteva minute înainte, voia să ne arunce pe toate afară.

STEFANIA:

Bine, vă cer scuze. Da și voi puneți-vă în pielea mea!

AMANDA: Mai mult sau mai puțin, toate sîntem în pielea ta.

CLELIA: Eu chiar nu înțeleg rațiunea acestei convocări.

STEFANIA:

Marco nu m-a ''convocat'' deloc; eu m-am întors pur și simplu acasă.

AMANDA: Știa că sosești?

STEFANIA:

Sigur că da! Mă asigurase că vine să mă ia de la aeroport.

AMANDA: (către Marisa) Pe tine cum te cheamă?

MARISA: Marisa.

AMANDA: Pe tine cînd și cum te-a invitat Marco aici?

MARISA:

Mi-a telefonat ieri,mi-a spus că are nevoie de mine, de ajutorul meu...pentru că trebuie să facă față unei situații.

CLELIA: Ce situație?

MARISA: Nu știu.

AMANDA:

Este clar ca lumina zilei.Frumosul nostru Marco a organizat totul, cu scopul de a ne face să ne întîlnim.

STEFANIA: Dar de ce, Sfinte Sisoie?

CLELIA:

Eu nu reușesc să găsesc nici o explicație logică. Un bărbat normal, face pe dracu' în patru să-și ascundă aventurile extraconjugale, nu să organizeze o întrunire a amantelor.

AMANDA:

Ne aflăm în fața unui caz patologic. Marco nu e deloc normal.

CLELIA: Că e un pic tîmpit, am început și eu să cred.

AMANDA:

Eu vreau să spun că e un nebun. Un inconștient. Un exaltat.Un individ care se excită numai în situații anormale.

CLELIA: E odios.

MARISA:

Și eu care credeam că am întîlnit un bărbat extraordinar!

AMANDA:

Păi ai întîlnit bărbatul extraordinar. Marco este un bărbat ieșit din comun.El,masculul, în centrul universului,în timp ce noi, mititei,delicați,inutili sateliți ne rotim în jurul lui, respectuoși și plini de recunoștință față de el, pentru că ne permite să existăm. Și cînd te gîndești că l-am iubit!

MARISA:

Și eu l-am iubit. Era așa de delicat, afecuos...! Știți cum îmi spunea în momentele de...da, în momentele de intimitate?

TOATE: ''Floricico''?

MARISA: De unde știți?

CLELIA: Facem parte din aceiași grădină.

STEFANIA: Totul este atît de absurd, ireal...Carletto!

CARLO: Da, doamnă.

STEFANIA: Carletto, este momentul adevărului.

CARLO: Al...adevărului, doamnă?

STEFANIA:

Da.Tu-l cunoști bine pe domnul Marco. Sînt zece ani de cînd ești în serviciul lui.Spune-mi, Carletto, pentru care sinistru motiv, sîntem noi astăzi, aici?

CARLO:

Cu tot respectul, doamnă, vă amintesc că eu sînt doar servitor în casa asta.

STEFANIA:

Să lăsăm obișnuita scenă a umilului majordom ! Tot ce se petrece în casa asta nu-ți scapă, știu eu bine!

CARLO:

Normal. Sarcina mea este chiar aceea de a avea grijă de casa asta.

STEFANIA:

Deci, nu poate să-ți fi scăpat faptul că Marco are, de fapt, două soții și nu se știe cîte logodnice!

CARLO:

Vedeți, doamnă, dacă pot să-mi îngădui, domnul Marco este un bărbat foarte exuberant, extrovertit, pasional... Este posibil ca, uneori, orbit de pasiune, împins de sentimente năvalnice, să fi comis unele naivități deplorabile...Dar, numai dintr-o sensibilitate exagerată la farmecul feminin...

CLELIA:

Ascultă-mă bine, animal de salon, răspunde cinstit și rapid la întrebările mele, altfel îți smulg o ureche dintr-o mușcătură! Știai sau nu că Marco are două căsătorii internaționale în spate?

CARLO: Știam.

CLELIA: Știai sau nu, de toate celelalte legături?

CARLO: Da, știam.

CLELIA:

Atunci, știai și de faptul că organizase această stranie adunare de femei?

CARLO: Nu. Dacă-mi dați voie, asta nu știam.

CLELIA:

Totuși, cunoscînd monstrul, ți-ai putut face o idee despre scopul în care am fost noi convocate aici!

CARLO:

Servitorii, domnișoară, nu au nici o idee pentru că ei nu gîndesc și, dacă din nefericire, și-ar da seama că numai o idee este pe cale să se nască... ar lepăda-o imediat, domnișoară.

CLELIA: Maică-ta trebuia să te lepede!

CARLO:

Sînt de acord cu dumneavoastră. Și tata a sfătuit-o, de mai multe ori pe biata femeie. Dar și ea, ca și mine, n-avea nici idei ,nici spirit de inițiativă.

CLELIA: Pinguinul asta scrobit o să mă facă să înnebunesc.

CARLO:

Totuși ,modesta mea părere este următoarea: domnul Marco, tulburat de situația anormală, răscolit de evenimente ...și pradă unei atroce remușcări..a acționat din instinct.

CLELIA: Din instinctul de vultur în căutarea prăzii.

CARLO:

Din instinctul de om cu un fond onest care i-a sugerat că sosise momentul mărturisirii greșelilor de care se făcea vinovat; că sosise momentul eliberării propriei conștiințe de povara care o apăsa.

AMANDA:

Înseamnă că, această întîlnire de femei trădate echivalează cu o mărturisire publică.

CARLO:

Sînt sigur că domnul Marco nu se aștepta la nici o iertare. Este gata să-și primească pedeapsa dreaptă. Și știe că această condamnare va fi dură și definitivă.

CLELIA: Atunci o să-l condamnăm în lipsă, dacă asta vrea,

STEFANIA:

Du-te și spune-i bucătăresei să prepare prînzul pentru patru persoane. În mod firesc, astăzi sînteți invitatele mele.

CARLO: Imediat, doamnă.

MARISA: Speram să iau masa cu Marco, nu cu nevestele lui.
AMANDA: Calm...
CLELIA: Să nu mai pierdem timpul și să hotărîm repede.
STEFANIA: Ce'' trebuie să hotărîm?
CLELIA: Voi ce aveți în vine, sînge sau apă mincrală?
AMANDA: Iar tu ce ai în cap, lavă incandescentă?
CLELIA:

Ascultați-mă! În privința faptului că trebuie să-l eliminăm, mi se pare că sîntem toate de acord, nu? (liniște) Bine, cine tace, este de acord. Deci rămîne un singur lucru de hotărît: modul. Felul în care îl omorîm! Clar? Bestia asta ne-a trădat! Ne-a murdărit sentimentele! Ne-a răvășit viața! Ne-a jignit! Iar dacă vreuna dintre voi este dispusă să înmormînteze povestea asta, iertînd totul... înseamnă că nu este femeie, că nu este o ființă umană! Este numai o nevolnică fără minte! Cu două picioare, cu două brațe ,doi sîni, dar fără un dram de minte!

AMANDA: Ai terminat!?(calmă)
CLELIA: Să-l omorîm și să nu mai vorbim despre asta.
AMANDA:

Și căreia dintre noi, îi va fi acordat privilegiul primei lovituri?
CLELIA: O să tragem la sorți.
STEFANIA:

Voi glumiți, nu-i așa? ''Ucidem'',''lovim'', nu vi se pare puțin cam exagerat? Eu cu gusturile astea satanice...

CLELIA:

Nu contează, îl omor eu, singură, în timp ce voi, consolați-vă cu lacrimi! Un plîns zdravăn vă va face bine și este mai potrivit pentru voi. Lumea e plină de femei care plîng și de tîmpiți care rîd! Așa că, plîngeți, plîngeți,plîngeți! Și nu vă rușinați dacă nu aveți forța de a ridica fruntea, de a reacționa, de a bate cu pumnul în masă! De a vă apăra! Toți vor înțelege: veți fi dezvinovățite și compătimite... pentru că nu sînteți decît niște femei! Dacă vă așteptați, totuși, ca eu să irosesc o singură lacrimă pentru acel mizerabil, vă înșelați amarnic! Pentru că eu nu plîng! Nu plîng, ați înțeles?(izbucnește în plîns) Am atîta furie în mine, atîta venin, că aș putea să omor un elefant cu un scuipat!

AMANDA:

În privința asta, ~~nici una dintre noi nu are vre-o~~ (nu avem nici o) îndoială. Dar te asigur că furie și venin...avem toate! Sîngele din vinele noastre curge la fel cu cel din ale tale. Crezi că eu nu aș avea chef să-i găuresc căpșorul cu un foc de revolver? Dar dacă vrem să avem o victorie adevărată, completă, triumfătoare, este nevoie să fim raționale și unite. Mai ales unite. Răzbunarea, draga mea domnișoară Clelia, este o mîncare care se gustă rece.

CLELIA: Eu sînt nebună după mîncărurile calde!

AMANDA:

Din cînd în cînd, e bine să-ți schimbi obiceiurile alimentare.Va fi o mare surpriză pentru Marco. El așteaptă de la această întîlnire o încăierare ucigătoare, o încăierare sîngeroasă pentru ca la sfîrșit să curețe cîmpul de bătaie de neveste și amante.Ce decepție pentru bietul Marco.

EPILOG

MARCO:

Carlo, Carlo,unde naiba te-ai ascuns? Du-te și plătește taximetristul, că eu n-am mărunțiș.

CARLO:

Imediat, domnule.(Marco se așcază pe fotoliu, intră Marisa sumar îmbrăcată, se face că nu-l vede pe Marco, acesta rămîne o clipă speriat, dă să se ridice din fotoliu; se ghemuiește în fotoliu și o urmărește pe Marisa care traversează scena și iese) Am rezolvat, domnule.

MARCO: Ce-ai făcut, nenorocitule?

CARLO: Nu trebuia!!!

MARCO: Ce imbecil!Iar eu, prostul, să am încredere în tine.

CARLO:

Bine, domnule Marco, dar chiar dumneavoastră mi-ați spus să plătesc taximetristul.

MARCO: Ce amestec are aici taximetristul?

CARLO: Aveți dreptate, n-are nici un amestec.

MARCO: Eu vorbesc de aia de colo!

CARLO: ''Aia'' de colo? La cine anume se referă domnul?

MARCO: Domnul se referă la fetișcana ''aia'',la Marisa!

CARLO:

A, deja ați văzut-o pe domnișoara Marisa? Aveți dreptate, așa mi se pare că se numește.

MARCO:

Am o poftă nebună să te dau afară cu șuturi în c...! Îți dai seama ce ai făcut?

CARLO: Eu?

MARCO: Nu-ți dai seama! extraordinar, Carletto!

CARLO: Da, domnule!

MARCO: Ești servitorul cel mai nătărău din lume!

CARLO: Da, domnule!

MARCO;

Nu mai îmi spune:''da domnule, da domnule''!Ai înțeles?

CARLO: Da, domnule.
MARCO: De cînd este aici?
CARLO: De cinci zile, domnule. De marțea trecută.
MARCO: Cinci zile?! Este o nebunie!
CARLO: Sînt de acord cu dumneavoastră. E absolut nebunesc.
MARCO:

Înțeleg că noi garantăm ospitalitate oricărei femei căreia i-ar trece prin minte să sune la ușa casei ăsteia! ''Bateți și se va deschide''!

CARLO: Mie-mi spuneți, domnule?
MARCO:

Și cui s-o spun, animalule? Tu ești cel care răspunde, în perioada cît eu lipsesc. Bine că doamna Stefania nu s-a întors încă...

CARLO: soția dvs

Doamna Stefania s-a întors domnule, s-a întors marțea trecută.

MARCO:

Cum s-a întors marți? Adică în aceeași zi în care a venit Marisa? Stefania este acasă?

CARLO: În cameră, domnule. Vreți să o anunț că sînteți aici?
MARCO: Nu acum. Și... Marisa...? Unde...?
CARLO:

Dacă nu este în cameră, s-o fi plimbînd prin casă. Obișnuiește să umble într-un mod foarte neglijent.

MARCO: Nu pot să cred una ca asta!
CARLO:

Dacă îmi este permis, la început așa am zis și eu, dar pe urmă mi s-a obișnuit ochiul.

MARCO: Ochiul?
CARLO: ... s-a obișnuit.
MARCO:

Să ne păstrăm calmul. Deci spuneai că Marisa se află aici de cinci zile.

CARLO: Așa am spus, domnule.
MARCO:

Și ai mai spus că și Stefania se află acum, în dormitor!

CARLO: Și asta am spus, domnule.
MARCO:

Împreună? De cinci zile?! Asta chiar n-am prevăzut-o! Și... soția mea... cum a primit... chestia asta?

CARLO: Care dintre soții, domnule?
MARCO:

Oh Doamne! Carletto, spune-mi exact ce s-a întîmplat, marțea trecută?

CARLO:

Exact, nu știu. Pot să vă spun, domnule, că a fost, dacă îmi permiteți să mă exprim așa, o mare... încurcătură.

MARCO: Îmi imaginez.

CARLO: Nu cred.

MARCO:

Am impresia că am greșit ceva undeva. Planul meu trebuia să funcționeze. Prevăzusem întîlnirea lor aici.

CARLO: A avut loc, domnule.

MARCO: Apoi confruntarea...

CARLO: A fost, domnule.

MARCO:

Iar la acest punct, Clelia- Clelia care e cea mai violentă....

CARLO: Nu-mi spuneți mie asta, domnule.

MARCO: ...spumegînd de furie, s-a năpustit asupra rivalelor...!

CARLO: Chiar așa, domnule.

MARCO: Și a plecat, urlînd și înjurîndu-i pe toți!

CARLO:

Păcat. Concluzia este punctul cel mai slab al planului dumneavoastră, domnule.

MARCO: Nu s-a petrecut așa?

CARLO: Absolut deloc, domnule.

MARCO: Vorbește atunci, idiotule!

CARLO:

Domnișoara Clelia a spumegat de furie, e adevărat; a urlat, e foarte adevărat... dar n-a plecat. Este aici, oaspete al doamnei Stefania.

MARCO: Și... Amanda?

CARLO: Și ea.

MARCO:

Toate aici?! În casa mea? Dar de ce au rămas? Ce naiba au în minte?

CARLO:

Asta este întrebarea pe care și eu mi-am pus-o de mai multe ori,domnule.

MARCO: A, totul e clar. Am înțeles.

CARLO: Serios, domnule? Ați intuit deja mișcările lor?

MARCO:

Dacă-mi cunosc eu bine găinușele-și le cunosc foarte bine- cred că știu ce intenționează să facă. Vor să mă pună în dificultate, în încurcătură; să-mi strige în față că sînt un sperjur, o ființă abjectă și așa mai departe...

CARLO:

Sper ca, printre aceste găinușe, să nu cădeți de fazan, domnule.

MARCO:Nu-ți permite, te rog, prea multe libertăți!

CARLO:

Iertați-mă domnule, zicam așa pentru că viața dumneavoastră mă preocupă.

MARCO: Nu-ți face griji, fraierule, viața mea este în siguranta.

CARLO:

Uite așa a zis și Iulius Caesar cînd a intrat ultima dată în Senat.

MARCO:

Îți spun că-mi cunosc eu bine găinușele. S-au coalizat contra mea? Bine.Vor să mă pună sub acuzație? Bine! Vor să mă judece, să mă facă să mă scufund în rușine și ridicol? Bine! Numai că nu mă rușinez. Nu-mi pasă nici cît o ceapă degerată că mă scufund în ridicol...! Așa că știu eu ce-o să fac. Să vezi cum or să plece toate. Și or să mă lase în plata Domnului! Or să iasă din casa asta absolut descumpănite de comportarea mea. Mă vor lăsa , vai mie, pradă destinului meu.(rîde) Sînt obosit .Un somn bun în camera , e tot ce-mi trebuie. Mîine dimineață, o să avem grijă de frumoase. (rîde) Vom vedea cine învinge.

CARLO: De asta mi-e frică. Noapte bună, domnule!

STEFANIA:Carlotte

CARLO:

Daca-mi este permis, aș dori să vă comunic că domnul Marco s-a întors aseară tîrziu.

STEFANIA: Știu. E gata micul dejun?

CARLO: Da, doamnă. Vă servesc imediat.

STEFANIA:

Nu încă ,îl așteptăm și pe.. domnul. Sper că s-a trezit deja? Bună dimineața, fetelor. Ați dormit bine?

AMANDA: Ca bolovanul.

CLELIA:

Eu, în schimb, n-am închis un ochi toată noaptea.Mă simt ca ieșită din centrifuga unei mașini de spălat rufe.

STEFANIA: O cafea bună o să te pună pe picioare.

CLELIA: Cafea?! O linguriță numai și explodez

AMANDA: Controlează-ți supapele și stai cuminte.

CLELIA: Doamne, ce poftă am să-l sugrum!

AMANDA:

Atenție, Clelia, ura tulbură mințile. Nu trebuie să-ți urăști inamicul, dacă vrei să-l înfrîngi.

STEFANIA: Bravo.

MARISA: Bună dimineața tuturor. Așteptăm micul dejun?

STEFANIA: Așteptăm principele haremului.

MARISA: Doamne ce nervoasă sînt!

CLELIA: Stăpînește-te și tu!

AMANDA: Atenție fiecare la locul ei!

(intră Marco... vai de el!!!) MARCO: Asta da surpriză frumoasă!
STEFANIA: Comoara mea!
AMANDA:Iubitule, ce faci?
CLELIA:

Monstrule mic, de ce n-ai venit azi noapte să mă saluți? Dacă vrei să te iert, sărută-mă. (Marco execută ca un automat)

MARISA: Ciao, Marco.
MARCO: Ciao Marisa.
MARISA: Frumosul meu prinț călare pe un cal!
AMANDA: Dar ce e cu tine, Marco?
STEFANIA:

Ești palid, dragule...Cine știe cît de mult te-ai obosit zilele astea!

AMANDA: Ai muncit mult, nu-i așa , iubitule?
MARCO: (în transă) Nu...Da... Obișnuitele întruniri.
CLELIA:

Hai să nu mai vorbim despre muncă. Marcuccio al nostru are nevoie de odihnă...

MARISA: Și de multă păpică!
MARCO: Păpică?!
MARISA: Desigur ! Trebuie să te hrănești, păpușica mea!
TOATE : (pe rînd) Carletto!
CARLO: Aici sînt, pot să servesc?
STEFANIA: Poți să pleci.
MARCO:(ton de implorare) Carletto!
CARLO: Domnule?
MARCO: Nu pleca!
STEFANIA: Du-te! Du-te, Carletto, du-te. Ne descurcăm noi.
CARLO: Bine, doamnă.(iese,femeile îi dau să mănînce lui Marco)

AMANDA:O cafea bună, e tocmai ce-ți trebuie.
MARCO:...ce-mi trebuie.
STEFANIA:Cît zahăr?
MARCO: Cît zahăr?
STEFANIA: Ce proastă! O bucățică, așa ca de obicei.
MARCO:...bucățică...
CLELIA: Mai bine două bucățele.
MARCO:...mai bine două bucățele...
MARISA: De ce nu trei bucățele? Marco are nevoie de energie.
MARCO:Da... trei... energie.
AMANDA: Poftim cafeaua. Dar înainte de toate, un sărut.
CLELIA: Așa, bravo, am terminat ~~de mîncat~~.

MARCO: Eh!

CLELIA: Dragul meu, ai uitat?

MARCO: Ce?

CLELIA:

O, sfîntă răbdare... nu ne-ai chemat tu? Iar noi am alergat imediat la tine. La puișorul nostru frumos și îndrăgostit, care are atîta nevoie de noi. Ei, hai, ia spune, tu cît de mult ne iubești? Pare tulburat.

MARISA: Pare un pic răscolit.

STEFANIA: E obosit sărăcuțul...

AMANDA: Iar noi îl torturăm... Ce proaste!

CLELIA:

Ai dreptate, sîntem într-adevăr niște proaste. Ești poate îngrijorat, de căsătoria noastră, Marcuccio? N-ar trebui să fi deloc! Noi organizăm totul. Tu nu trebuie să ai grijă de nimic!

AMANDA: Ai deja, atîtea preocupări!

MARISA:

Ascultă, Marco, am avut o idee minunată! Nouă ne place, dar nu știm dacă și ție...

MARCO:....mie?

AMANDA:

Căsătăria cu Clelia, o s-o celebrăm în Bahamas! Ești mulțumit?

MARCO: În Bahamas.

MARISA: Pentru mine, însă, am ales San Francisco.

MARCO: San Francisco. De ce San Francisco?

MARISA: Îmi place California. Mă facinează.

CLELIA: Păi să te căsătorești în Italia, e vulgar.

STEFANIA:

Nu e de neglijat nici avantajul, că în Italia rămîi în continuare burlac.

AMANDA:Ești mulțumit?

MARCO:

(Explodează) Voi sînteți nebune! Voi sînteți absolut, iremediabil, nebune! Sau...v-ați hotărît să mă faceți pe mine să înnebunesc!

STEFANIA: Noi, să te facem să înnebunești?!

CLELIA: Dar noi te iubim!

MARISA: De ce spui răutățile astea?

AMANDA: Ce vorbe-s astea?

MARCO: Încetați! Încetați! Încetați!

AMANDA: E, poate cazul să-l lăsăm un pic liniștit.

STEFANIA: Este stresat de muncă...

CLELIA: Trebuie să-l lăsăm să se odihnească.

MARISA:

Puțină odihnă, o să-l pună pe picioare! Ciao, dragostea mea!(îl sărută)

STEFANIA: Pe curînd, iubitule!(îl sărută)
AMANDA: Ciao, frumosule (îl sărută)
CLELIA:

Promite că o să stai frumușel, cuminței și relaxat. Ciao!(îl sărută; femeile ies, Marco rămînc singur)

MARCO: Carletto!
CARLO: S-a întîmplat ceva, domnule?
MARCO:

Nenorocire este, că nu s-a întîmplat nimic! Nimic! Nimic! Nimic!
CARLO: Asta ar trebui să vă bucure!
MARCO:

Sau, poate, s-a întîmplat ceva și eu nu mi-am dat seama ce?
CARLO:

Această eventualitate nu mi se pare posibilă, domnule.
MARCO:

(Aproape plîngînd) Vor să mă distrugă, Carletto! Vor să mă facă să înnebunesc! S-au hotărît să mă transforme într-o marionetă! O marionetă fără creier, fără voință!... Fără libertate!

CARLO: Oricînd puteți să vă revoltați, domnule!
MARCO: Să mă revolt?...În ce fel?
CARLO:

Eu nu știu în ce fel, domnule...În dicționarul unui servitor, cuvîntul ''revoltă'' nu există.

MARCO:Nu, nu am putere pentru așa ceva...!
CARLO:

Dumneavoastră nu aveți putere pentru că sînteți zdrobit de scrupule. Dumneavoastră, considerați că ați greșit față de acele femei, că sînteți vinovat. Așa e domnule?

MARCO: Da...Probabil.
CARLO:

Dumneavoastră domnule, nu aveți nici un motiv să vă simțiți vinovat. Dumneavoastră domnule, nu aveți nici o vină, eliberați-vă conștiința de această povară inutilă.

MARCO:

Ai dreptate; nu am nici o vină care să fie nevoie să-mi fie iertată.

CARLO:

Foarte bine, domnule. Este un început bun, sînteți pe calc să vă recuperați toate energiile vitale.

MARCO:Pot înfrunta orice tribunal!
CARLO: Să-l înfruntați, domnule!

CARLO:De neconceput, domnule!

MARCO:

Adevărat, m-am căsătorit cu două femei deferite...admit...

CARLO:

Asta numai pentru că nu vă puteați căsători cu aceeași femeie de două ori.

MARCO:

Evident; exces de dragoste. Acesta este delictul de care mă fac vinovat. Vina mea ''cea mare''. Poate fi condamnat un bărbat pentru ''exces de dragoste''?

CARLO: Nici pomeneală, domnule.

MARCO:

Este adevărat că eram pe cale să mă căsătoresc și a treia oară. Dar de ce? Numai din dragoste. Din prea multă dragoste....

CARLO: Continuați! Foarte bine, continuați!

MARCO:

Le-am iubit pe aceste femei. Mărturisesc că le-am iubit pe toate. Și, poate, că mai iubesc și pe altele. În același timp și, mai ales, în egală măsură!

CARLO: Ce suflet nobil!

MARCO:

Am dovedit supușenie și devoțiune față de femeie, obiectul și subiectul dorințelor noastre, al viselor noastre erotice, sursă supremă de plăcere, instrumentul nesecatelor desfătări!

CARLO: Excepționai, domnule!

MARCO:

Iar acum, mi se cere să mă rușinez! Să se rușineze acela care nu a iubit niciodată! Să se rușineze acea ființă nefericită, reprobabilă din punct de vedere social, așa numitul ''soț fidel'' ! Incapabil să-și dăruiască dragostea și altor femei decît soției! Acela, domnilor, este asdevărata ființă abjectă, egoist prin excelemță! El este de fapt o mașină de dragoste, inutilă, dacă nu chiar periculoasă, neîmplinind deloc scopul pentru care mama natură l-a creat; adică de a se oferi total și necondiționat, scop pentru care eu îmi sacrific atît viața cît și, să-mi fie permis, organele mele genitale.

CARLO:Bravo! Absolut rațional.

MARCO: Te-am convins?

CARLO: Întru totul, domnule.

MARCO: Ciudat. Fiindcă eu n-am priceput o iotă.

CARLO:

Domnule, veți vedea cum creierul dumneavoastră va funcționa în regim complet, numai după ce vă veți elibera (complet) conștiința de acele stupide sentimente de vină. Lăsați pe cei mediocrii să se bălăcească în mlaștina cumsecădeniei și a ipocriziei! Dumneavoastră, vă aflați într-o cu totul altă sferă etică: dumneavoastră sînteți un ''amoral'' prin excelență!

CARLO:

Dumneavoastră sînteți cel care m-a convins pe mine, domnule.

MARCO:

Carletto, ne-am convins, unul pe altul. Sînt gata să dezlănțui atacul. Acum lasă-mă singur. Trebuie să reflectez. Trebuie să perfecționez planul meu strategic.

CARLO: Bine, domnule, fiți tare, nu vă pierdeți cu firea.

MARCO:

Dar dacă încep din nou să îndrug că mă iubesc...ce mă fac? Ce pot să spun? Or să mă copleșească cu amabilități, vor fi microase, docile... niște pisicuțe amorezate. Se prefac, știu bine, că au mare poftă să-mi strige în obraz că sînt un om de nimic, un infidel, o ființă abjectă! Se prefac! Se prefac cu nerușinare! Dar care este scopul lor? Oricare le-ar fi scopul eu nu-mi voi pierde firea, voi continua drumul meu. De ce ar trebui să mă rușinez, domnilor? Pentru că sînt în mod hotărît, categoric, indiscutabil bărbat? Ei bine, eu nu numai că nu mă rușinez, ba chiar sînt mîndru de asta! Da domnilor, mîndru! Acum gata! Ce joc vreți să jucați? Spuneți-mi să intru și eu în joc. Farsa asta nefericită care este departe de a fi farsă... departe de a semăna cu o farsă...adică departe de a părea o farsă, seamănă de departe cu o tragedie. Ce naiba m-am fixat pe acest ''departe''? Gata fetelor, gata cu glumele! Aveți dreptate, v-am trădat. Da, cu premeditare, cu regularitate și cu foarte multă voluptate. Ce vreți să-mi faceți? Vreți să mă abandonați? Corect, foarte corect. Deoarece casa asta este a mea, a dumneavoastră rămîne ușa; iar noi rămînem prieteni ca și pînă acum. Soțiile legitime vor primi cu regularitate pensii alimentare...iar celelalte o sumă în chip de lichidare, și ce-a fost, a fost, gata. Totul fiind aranjat, puteți să vă luați tălpășița...(aude vocile femeilor care sosesc pe neașteptate)

TOATE:Ciao, iubitule!

AMANDA:Ești mai liniștit acum, mai calm?

STEFANIA:(Marco cade în fotoliu, dă să se ridice, Stefania îl oprește) Nu,nu,nu! Trebuie să stai comod și relaxat.(îl sărută)

MARISA: Dorești o țigare..?Uite!

CLELIA:

Nu trebuie decît să ceri, iubitule. Orice dorință a ta , pentru noi este un ordin.(aprinde țigarea și i-o pune în gură, Marisa îngenunchează la picioarelellui cu o scrumieră; Amanda și Stefania îl mîngîie pe păr)

STEFANIA:Dorești și altceva?

MARCO:Ceva tare.

AMANDA:

NU, nu, nu, nici un fel de băutură alcoolică! Alcoolul ucide. Iar noi te vrem viu, frumos și puternic!

MARCO: Da, pentru ce [illegible]?

CLELIA:Ba da, sigur că ne iubește. Ne iubește enorm.

AMANDA:

Cît de mult ne iubești? Ne spui cît de mult ne iubești?

MARCO: Gata, cred că ați glumit destul!

AMANDA: Am glumit? Crezi că te iubim în glumă?

CLELIA: Poate crezi că noi ne prefacem?

MARCO: Evident că vă prefaceți! Și încă prost.

STEFANIA:

Dar de ce am face-o? Există oare vreun motiv pentru care ar trebui să ne prefacem că te iubim?

MARCO: Gata, cred că ați glumit destul.

MARISA: Asta ai mai spus-o, păpușică!

MARCO: Tu să nu-mi spui mie păpușică, clar?

MARISA: Nu-ți mai place?Înainte îți plăcea mult.

MARCO:

Dumnezeule! Nu mă întrerupeți! Pierd firul! Departe de a fi o farsă, departe de a ... aceasta este o tragedie! Ați înțeles?

CLELIA: O stare de totală confuzie! Nu și-a revenit încă.

MARCO:

Știu eu de ce vă comportați astfel! Vreți să faceți din mine un om de paie! Vreți să mă reduceți la o...la o....

TOATE: La o, ce?

MARCO: ...marionetă!

AMANDA: De ce să dorim ca tu să devii o marionetă?

CLELIA:

Nouă ne placi așa cum ești tu: stăpînul, iar noi, sclavele.

MARCO:

Să terminăm, mărturisiți! Voi nu mă suportați! Să nu negați! Aveți dreptate să nu mă suportați, să mă urîți! Eu v-am trădat, iar voi ''trebuie'' să mă urîți! V-am trădat cu...cu regularitate și cu bucurie. Deci asta este casa mea, aceea este ușa...Gata.

MARISA: Sărăcuțu'! Are dreptate, ar trebui să-i explicăm...

MARCO:

Ei da, explicați-mi. Nu cer altceva, decît să înțeleg...să pricep ceva...

AMANDA:

Comoara mea, noi am discutat și am ajuns să luăm o hotărîre.

MARCO: Care?

AMANDA:

Vrem să stăm cu tine. Toate patru, cu tine... din dragoste și de comun acord, bineînțeles.

MARCO: De ce ?

CLELIA:

Primul, pentru că te iubim, pentru că sîntem îndrăgostite de tine.

STEFANIA:

Al doilea motiv este că tu ai extrem de mare nevoie de noi toate.

MARISA: Nu poate fi exclusă niciuna.

MARCO:

Eu n-am nevoie de nimeni! Cine v-a băgat ideea asta în cap?

CLELIA:

Tu. Păi dacă n-ar fi așa, de ce ne-ai fi chemat? De ce-ai vrut să venim aici, la tine? Mie mi-ai trimis o telegramă: ''Vino repede să ne întîlnim. Căsătoria noastră se va celebra curînd''... Pe Marisa ai chemat-o la telefon. Și i-ai cerut o întîlnire cît mai repede ... pentru că aveai nevoie de noi, nu?

AMANDA:

În ce mă privește, am datoria sfîntă de a-ți sta alături: sînt soția ta.

STEFANIA:

Iar eu, ca prima ta soție, vrei să te abandonez? Tocmai acum, cînd ai nevoie de prezența și de afecțiunea mea? Ar însemna o lașitate.

CLELIA: Iar deasupra tuturor, este iubirea noastră.

AMANDA: Noi te iubim din inimă și nu te vom lăsa niciodată.

STEFANIA: Nu vom pleca din casa asta, nici dacă tu ne alungi.

MARISA: Bagă-ți bine în cap chestia asta.

MARCO:

Și voi credeți că eu sînt atît de prost să înghit basmele voastre? Atît de imbecil încît să cred că patru femei umilite, ofensate, și trădate - pentru că eu, trebuie să fiți de acord, v-am umilit, ofensat și trădat - că aceste femei deci, s-ar fi hotărît să trăiască cu mine ca să mă iubească și să mă servească?! Hai, mai terminați! Fiți serioase și copleșiți-mă cu insulte.

STEFANIA:

Ascultă. Noi am crezut totdeauna în tine și în dragostea ta! Ție de ce îți este atît de greu să crezi în afecțiunea noastră?

AMANDA:

Sigur, trebuie să admitem că la început, puse în mod brutal în fața unei situații pe care nu o cunoșteam, a fost dur pentru noi.

MARISA: Chiar foarte dur.

CLELIA:

Să afli că există un număr neprecizat de soții și amante, natural, că ne-a cam dezorientat. Eram gata de ceartă, gata să ne aruncăm una asupra celeilalte...

MARCO: Tocmai.

AMANDA:

Dar, apoi, bunul simț a ieșit victorios asupra orgoliului.

CLELIA:

Iar rațiunea a avut cîștig de cauză față de dorința nebună de a te omorî.

AMANDA:

Pentru că am sfîrșit prin a recunoaște că tu ești un bărbat în mod funciar onest. În fond, ai fi putut, și cine știe pentru cît timp, să ne ascunzi totul, cum desigur ar fi făcut oricare alt bărbat... Tu însă, ai vrut ca femeile tale să știe... tocmai ca să-ți eliberezi conștiința. Ai hotărît să-ți mărturisești vinile fiecărcia dintre noi. Și asta,''comoara mea'' am apreciat. Sinceritatea este întotdeauna premiată, chiar dacă este un pic tardivă și... indirectă, ca în cazul tău. Nu, Marco, noi nu sîntem niște femei ''trădate''. Sîntem niște femei ''iubite''. Iubite într-atît încît tu nu poți face abstracție de niciuna dintre noi, gata să oferi fiecăreia, în egală măsură, sufletul și trupul tău. Cine ar putea vreodată să te condamne? Cum poate fi condamnat un om care posedă o asemenea capacitate de a iubi? Care se înflăcărează în dragoste! Care trăiește cu dragoste?!

MARCO:

Alta acum! Și cu care, eram sigur că aranjaserăți, cine știe ce plan diabolic, ca să mă ucideți...(rîde)

STEFANIA:Bietul meu iubit!

— CLELIA: Dar noi chiar te vom ucide.

MARCO:(serios) Ei?

CLELIA: Cu sărutările noastre... cu mîngîierile noastre.

MARISA: Vei muri din dragoste, Marco

MARCO:

(rîde) Asta e moartea pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Orice bărbat ar trebui să moară într-o îmbrățișare amoroasă! Să sfîrșești, chiar în momentul în care ești răscolit de divina pasiune! Sufletul înnecat într-un fluviu de plăcere... Să mori și să trăiești pentru eternitate...!

MARISA: Cît este de frumos ce spui, păpușică!

STEFANIA: Ești adorabil!

MARCO:

Ba voi sînteți adorabile. Femeile cele mai adorabile din univers! Carletto! Carletto, șampanie! Vreau rîuri de șampanie!

CARLO: La unsprezece dimineața, domnule?

MARCO:

Nu contează. Vreau să mă înnec în șampanie! Du-te! (Carlo iese și vine cu șampanie și cîteva cupe; femeile rîd vesele și-l îmbrățișează pe Marco. Stefania se apropie de pieup și începe un tango răscolitor)

AMANDA: Tango, monsieur?

MARCO: Tango, madame!(cei doi se înlănțuiesc și încep un dans pasionat; toate dansînd pe rînd cu Marco care pare în mod vădit buimăcit.)

MARCO:

(spune fiecărcia în timpul dansului) Te aștept, scumpa mea, pune-ți costumul de baie și apoi, tup în piscină! (pleacă rîzînd; pleacă și femeile)

~~CARLO: ...În capcană?!~~

MARCO:

~~Ce capcană?! În greșeală~~! Am fost induși în cea mai grosolană eroare! Ele mă iubesc! Înțelegi? Mă adoră! Intenționează să locuiască, toate, împreună, aici,cumine

CARLO:

Nu pricep de ce vă bucurați atît. Dumneavoastră, aveați intenția să vă debarasați de ele, domnule.

MARCO:

Asta pentru că eram convins că mă urau, că deveniseră, o ghiulea de picior...

CARLO: Patru ghiulele de picior, domnule.

MARCO;

Acum, însă, sînt sigur de dragostea lor .....nu-ți pot ascunde că îmi face plăcere... această dragoste, să-i spunem, multiplă, această mare admirație pentru mine... mă exaltează, Carletto!

CARLO: ''Dragostea e mută''. Proverb englezesc.

MARCO:

Încetează! Dacă îți spun că sînt sincere, trebuie să mă crezi.

CARLO:

''Cuvintele sincere nu fac plăcere. Cuvintele care ~~sună dulce~~ fac plăcere, nu sînt sincere''. Proverb chinezesc.

MARCO;

Mai lasă-mă, cu proverbele astea! Carletto, nu strica totul cu neîncrederea ta obtuză. Mă iubesc și asta ajunge. Iubesc pe acest mascul potent, frumos și pasionat! Mi se pare destul de firesc, nu? Tango monsieur? PLEI

CARLO: Vă rog?

(dansează împreună; intră femeile care sînt în costum de baie cu halat deasupra; la vederea celor doi rîd)

CLELIA:

Carletto, dacă te mai surprind dansînd cu domnul, te dăm afară urgent.

CARLO: (stînjenit) Domnișoară cu....

MARISA: (scoate halatul) Cum arăt păpușică?

MARCO:(alergă să o îmbrățișeze) Minunat!

CLELIA:

Marisa, dragă. E bine să ne respectăm rîndul, încă de la început.

STEFANIA: Sărăcuța, este atît de tînără și exuberantă!

AMANDA:

Scuzați-mă, dar am stabilit, de comun acord, un număr de reguli, care trebuie să fie respectate întocmai. Iar, în acest context raporturile sexuale vor avea o cadență foarte precisă și stabilită dinainte. Pentru a se evita inegalitățile și favoritismele.

MARCO:

Organizare perfectă! Complimente! Avînd în vedere faptul că sînt ''parte în cauză'', entuziastă parte în cauză, aș dori să am idee despre felul în care ați gîndit administrarea prestațiilor mele.

AMANDA:

(citește) Luni, miercuri și vineri ora 21, raport cu Stefania; ora 1,30 cu Amanda. Marți, joi și sîmbătă, la aceleași ore, raport cu Clelia și Marisa. Duminică...

MARCO: Pauză, sper.

AMANDA:

Pentru ziua de duminică am hotărît, să mergem să luăm masa în oraș...

MARCO: Slavă Domnului!

AMANDA:

...Și, fiindcă, la întoarcere, cu siguranță va fi puțin cam tîrziu, atunci, numai una dintre noi, trasă la sorți, va petrece toată noaptea cu tine.

MARCO:

Nu vi se pare că ați supraestimat puțintel capacitățile mele psiho-fizice? Nu mai vorbesc de capacitatea mea de...a rezista și de a mă recupera?

CLELIA:

Tu ești un bărbat, pur și simplu, excepțional, iar perioadele tale de recuperare, nu pot fi decît excepționale!

AMANDA: Tu ești un profesionist al dragostei.

MARCO:

Sigur, într-un anumit sens, sînt oarecum familiarizat cu sectorul, am o suficientă practică erotică...

TOATE: Știm, știm...

MARCO:

Cu toate astea... n-aș vrea să vă dezamăgesc, în nefericitul caz în care n-aș reuși să onorez calendarul pînă la capăt ...

AMANDA: Modestia nu ți se potrivește, Marco.

CLELIA: O să duci totul la bun sfîrșit, poți fi sigur de asta.

STEFANIA: Programarea începe din seara asta!

MARCO:

Atunci la piscină femei! Am nevoie să-mi împrospătez ideile! Nu lăsa pe mîine, ce poți face azi! (pleacă toți)

(Cîteva clipe de întuneric, după care salonul va fi luminat numai de fulgere; și se aude căderea ploii. Se aude clopoțelul la intrare, Carlo deschide și intră cu notarul, cu umbrela șiroind de apă)

CARLO: Bună seara, domnule notar!

NOTARUL: Bună, pe naiba! Ce vreme infamă!

CARLO: Luați loc, doamnele vor coborî imediat.

NOTARUL:

Așa e lumea, dragă Carletto! Totul este atît de ciudat, de fără noimă!

CARLO:

Cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule notar, mi se pare că o furtună, în acest anotimp este un eveniment absolut previzibil.

NOTARUL: Eu mă refeream la bietul Marco!

CARLO: Ah, înțeleg.(suspină)

NOTARUL:

Să ne părăsească în felul acesta, la nici patruzeci și cîți de ani avea?

CARLO: Moartea nu ține cont nici de vîrstă, nici de zi.

NOTARUL:

În lumea asta, nimic nu e sigur, decît moartea și impozitele.

CARLO: Bietul Domn Marco! Odihnească-se în pace!

NOTARUL:

Amin!(se aude un tunet) Mai e puțin și aici o să fie sfîrșitul lumii!

CARLO:

Vă temeți că doamnele se vor înfuria, din cauza testamentului?

NOTARUL: Eu mă refeream la vreme!

CARLO : Ah da, înțeleg.(suspină)

NOTARUL:

Toți sîntem în mîinile lui Dumnezeu! Dar, nimic nu prevestea un astfel de epilog.

CARLO: Ba da; în ce mă privește eram sigur de asta!

NOTARUL: Erai sigur?

CARLO:

Atît de sigur, încît am făcut un pariu cu lăptarul. După cum vedeți, l-am cîștigat.

NOTARUL: Bine, dar ăsta e cinism!

CARLO:

De ce? El m-a sfidat. Zicea că știe el cum e, pentru că a fost marinar.

NOTARUL: Și, ce legătură are?

CARLO:

I-am spus că n-are nici o legătură! Dar el, a insistat spunînd că în seara atsa n-o să plouă!

NOTARUL:

Ce naiba tot spui? Eu mă refeream la bietul Marco! Nu la tine și la lăptarul tău!

CARLO: Vă rog să mă iertați, domnule notar!

NOTARUL:

(Se uită distrat pe fereastră) Eu, chiar nu reușesc să înțeleg...

CARLO: Vă referiți la timp sau la bietul domn Marco?

NOTARUL:

Tu ai un fix cu timpul? Vorbeam de Marco! Nu pot să înțeleg, cum s-a putut întîmpla așa o nenorocire!

CARLO:

Ca să spun drept, eu prevăzusem asta, adică mă temeam că s-ar putea petrece așa ceva.

NOTARUL: Tu acum vorbești despre vreme?
CARLO: Nu, domnule, mă refeream chiar la nenorocire.
NOTARUL: Adică?
CARLO: Stress-ul. Stress-ul la omorît...(suspină)
NOTARUL: Prea multă muncă.
CARLO: Prea mult sex.
NOTARUL:Poftim?
CARLO: Șase luni de sex!
NOTARUL: NU!?

CARLO:

Vă imaginați o femeie înfometată, sălbatică și nesățioasă? Care te stoarce ca pe o lămîie?

NOTARUL: Nu pricep...
CARLO:Înmulțiți-o cu patru. Care e rezultatul?
NOTARUL: Cred că un infarct.
CARLO: Exact, domnule notar.
NOTARUL: Deci doamnele ...
CARLO: ...Au stors bine lămîia, și apoi au aruncat-o.
NOTARUL:

Și cînd te gîndești că l-am luat peste picior, cînd a venit la mine la birou, acum o lună. ''La vîrsta ta îți faci deja testamentul? Mi-a răspuns calm: ''Prietene, acum mă aflu în tranșee. Iar cînd te afli în tranșee, nu știi ce ți se poate întîmpla''. Astea au fost cuvintele lui. Deci spunînd ''tranșee'' făcea aluzie la...

bătăile CARLO:

La bătăliile amoroase pe care era constrîns să le susțină fără întrerupere, fără o clipă de odihnă.

NOTARUL:

Iar acum, ucigașele se așteaptă la un testament în favoarea lor.

CARLO:

În privința asta sînt sigur, Este un epilog fatal; din nefericire el și-a vrut sfîrșitul ăsta! Doamna Maria mereu repeta: Prea multe femei! Prea multe fe... Uite-le că vin.

TOATE: Bună seara.

NOTARUL:

Bună seara. Dați-mi voie să vă exprim condoleanțele mele.(repetă fiecărcia

TOATE: Mulțumesc.
NOTARUL: A fost foarte dureros să aflu că...
AMANDA: Să rezolvăm repede, domnule notar!
CLELIA:
Nu vrem să abuzăm de dumneavoastră, prea mult timp...
NOTARUL: Să abuzați...de mine?
STEFANIA: Să trecem deci la subiect.
NOTARUL:
Desigur, mai am de rezolvat încă două acte în scara asta, și... cu vremea asta urîtă...

MARISA: Desigur.
NOTARUL:
Cu permisiunea dumneavoastră, trec la citirea testamentului. ''Eu, subsemnatul Marco Anselmi, prin voința mea spontană și în deplinătatea facultăților mele mintale, prin acest testament, scris de mînă proprie, pentru timpul în care eu voi fi încetat să mai trăiesc, dispun următoarele: Numesc moștenitori universali ai tuturor bunurilor mele mobile și imobiliare, pe doamnele Stefania Florio, Amanda Marini, Clelia di Benedetto și Marisa Pitti ''.

TOATE: Mulțumim, domnule notar.
NOTARUL:
Nu-mi mulțumiți mie, ci defunctului. Nu am terminat de citit. ''Las, deasemenea, uzufructul întreprinderilor mele (Fabrica de textile Anselmi și Autoanselmi) cît și al vilei din Taormina, actualmente domiciliul meu stabil, iubitului și fidelului meu Carlo Spinelli, ca răsplată pentru serviciile pe care, mi le-a oferit întotdeauna cu afecțiune și onestitate. Aceasta este ultima mea voință, și nu alta. Semnat, Marco Anselmi''

MARISA: Ce-i aia...''uzufruct''?
NOTARUL: Este un drept de folosință, doamnă.
MARISA: De folosință?
NOTARUL:
De folosință a tuturor veniturilor provenite din întreprinderile Anselmi, cît și din folosința vilei acesteia.
STEFANIA:
Ceea ce echivalează cu un venit de un miliard pe an, care-i revin lui Carlo.

CARLO: Mie?!...Miliard?
CLELIA:
Pe scurt, noi patru, toate oficial căsătorite cu iubitul dispărut, sîntem moștenitoarele universale a... nimic!

NOTARUL: Toate patru...căsătorite?

NOTARUL:

Înțeleg. Adică, nu înțeleg. Adică , n-am nici dreptul și nici nu sînt în măsură să pun la îndoială ceea ce susțineți. Îmi permit totuși, să vă amintesc că există bani lichizi în diverse bănci, care se ridică la suma de cinci sute de milioane.

STEFANIA:

Domnule notar , noi nu facem aici o problemă de bani, ci una de principiu.

NOTARUL: Desigur.

AMANDA:

Spuneți-mi, dragă domnule notar, cît timp va dura acest prețios ''uzufruct''?

NOTARUL:

Toată viața, doamna mea. Adică atît cît va trăi, Carletto va avea acest drept. La moartea sa, acest uzufruct va dispărea, și în mod automat, dumneavoastră veți intra în deplina posesie legală, a tuturor proprietăților Anselmi.

CLELIA: E, ca să vezi!

AMANDA:

Dacă așa a vrut iubitul nostru Marco, noi avem datoria să-i respectăm ultima dorință. Complimente, Carletto.

CARLO:

Vă rog să mă credeți doamnă... sînt buimac... nu-mi închipuiam așa ceva...

NOTARUL:

Felicitări, dragă Carletto, sper că vei continua să servești această casă, în pofida miliardului anual.

CARLO:Asta, pînă la moarte, domnule notar.

NOTARUL:

Bravo! Lucrul acesta îți face onoare. Iar acum, doamnelor, trebuie să vă părăsesc...

TOATE:

Ați fost foarte amabil că v-ați deranjat venind pînă aici, dragă domnule notar... mai ales cu vremea asta urîtă...

NOTARUL:

Doamnelor, prietenia care mă lega de bietul Marco, îmi cere și alte sacrificii. Oricînd la dispoziția dumneavoastră.

CARLO: Pardesiul, domnule notar.

NOTARUL:

Mulțumesc, dragă Carletto. Bună seara doamnelor și... condoleanțele mele cele mai sincere.

TOATE: Mulțumim. Bună seara.

NOTARUL:Ce timp cîinos.

CARLO:Umbrela dumneavoastră.

NOTARUL:

STEFANIA: E grozav Carletto al nostru!
CLELIA: Parca untîmpit oarecare, el însă...
AMANDA:
El însă, e un bărbat! Un bărbat adevărat, un bărbat care știe ce vrea. Așa-i Carletto?
MARISA:
Acumcă mă uit mai bine la el, mi se pare chiar frumos. Vouă, nu?
AMANDA: Frumos? O haină este frumoasă, sau un cățeluș...
CARLO: Nu cred, doamnă...
AMANDA:
Pe cînd el este, pur și simplu, minunat. Aruncă jacheta asta stupidă! Tu ești ...un, stăpînul, în casa asta.
CARLO:
Doamnă, ce faceți? Vă rog, vreau să rămîn umilul servitor care am fost întotdeauna. Un servitor nu poate să facă pe stăpînul!
CLELIA:
O să te obișnuiești repede. Iar un miliard pe an este o sumă tocmai bună pentru această călătorie fantastică, în lumea celor bogați.(un fulger luminează salonul, urmat de un tunet asurzitor, se aude din nou tangoul)
TOATE: Tango, mousieur?
CARLO: Tango, mes dames!